CUVANTUL STUDENTESC

ORGAN OFICIAL
AL
UNIUNII NAȚIONALE
A STUDENȚILOR
CREȘTINI ROMANI

2 -3

ANUL X

20 IANUARIE 1935

CUVÂNTUL STUDENȚESC

ORGAN OFICIAL AL U. N. S. C. R.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația: București, Calea Plevnei Nr. 11 bis

CUPRINSUL:

Abonamente 100 lei

Instituții 1000 lei

Răzvrătirea tineretului românesc

In vremurile cele mai fericite și mai calme ale veacului trecut, în mijlocul unei societăți bogate și stabile, tineretul a fost, totuși, totdeauna răzvrătit.

De aici observatorii de suprafață au putut să deducă că și răzvrătirea de azi nu e decât aceiași manifestare normală și ritmică a dezacordului clasic dintre „părinți și copii", — dezacord care va lua sfârșit, ca totdeauna, prin adaptarea copiilor la societatea a ș a c u m e s t e.

Cei care gândesc așa nu înțeleg nimic din clocotul vremii și din destinul nou spre care năzuește tineretul românesc de astăzi.

Răzvrătirea de ieri era un joc aproape biologic al firei. Tinerii erau revoluționari așa cum copiii sunt zburdalnici. Și bătrânii puteau să spuie liniștiți în fața revoltelor lor sufletești ceea ce spuneau și în fața avânturilor lor dezordonate în domeniul pur sentimental: „il faut que la jeunnesse se passe".

Răzvrătirea de ieri era pentru orice student român un fel de datorie rituală, cum era aceia a „kneippelor" cu bere și cu „ex" a studentului german. Generozitatea tineretului era rareori de altă calitate decât aceia a unei simple cochetării, morale și a unei eleganțe sufletești care „se poartă" la o anumită vârstă.

Doar două momente par să fi fost mai adânci și mai semnificative în această poveste banală a tineretului românesc vecinic răzvrătit: răscoala țărănească dela 1907 și îndemnul pentru războiu din epoca neutralității. Numai atunci tineretul a putut fi zguduit de o realitate națională mai puternică care l'a pus în fața unei reale probleme de conștiință.

In toate celelalte vremi tineretul nu avea în el nimic eroic.

Ș i n i c i n u p u t e a s ă a i b ă.

Căci atunci când se ridica împotriva societății fiecare

tânăr știa că pentru el, în ziua când își va potoli revolta va exista refugiu.

Societatea era gata să-l primească și să-i dea un loc în ierarhia ei pe baza titlului lui, care era totdeauna bine cotat la bursa socială și politică. Societatea îl primea pe tânăr bucuros, uitându-i accentele revoluționare pe care niciodată nu le luase în serios și de care niciodată nu-i fusese frică. Il primea fără să schimbe nimic din structura și din sufletul ei. Ea nu ceda nimic, pe când tânărul îi ceda totul.

Absorbția individuală era complectă și adaptarea tânărului la organizmul social, desăvârșită. Iar bagajul de idealism al fostului revoluționar dispărea fără urmă, confortul burghez reușind să compenseze regretele de conștiință.

Azi lupta dintre tineret și stările de fapt ale societății românești nu mai este ca cea de ieri. Căci astăzi nu mai există refugiu pentru cei care au declarat războiul. Nici tinerii nu mai sunt de calitatea sufletească comună, care îngăduie o retragere și o adaptare și — din fericire — nici societatea nu li mai poate oferi tuturor un refugiu sigur. Ea nu mai poate da, ca altădată, oricărui intelectual locul lui în buget.

Nici chiar când ar voi-o, ea nu mai poate corupe. Massa intelectualilor e prea mare și țara prea rău organizată ca să le poată da astăzi o intrebuințare tuturor. Acesta este și norocul cel mare al tineretului de azi. El nu mai poate fi asimilat și inghițit fără urme.

Tineretul de astăzi este eroic fiindcă așa l-a lăsat Dumnezeu și fiindcă nu are alt drum decât cel care duce înainte.

Nu există trupă mai sigură decât aceia căreia i s'a tăiat retragerea.

Tinerimea de azi nu poate decât să moară pe poziție sau să învingă. Statul de azi cu toate instituțiile și cu spiritul lui se găsește în fața celui mai redutabil dintre dușmani: un tineret intelectual prea dârz pentru ca să poată fi învins și prea numeros pentru ca să poată fi satisfăcut. Lupta va urma dar până la capăt.

Pentru întâia oară în istoria acestor bătălii dintre generații, nu tineretul va lua spiritul societății, ci societatea va lua spiritul tineretului.

Și aceasta este astăzi singura nădejde a unor vremi întunecate

Mihail Manoilescu.

Mișcarea națională nu poate fi numită „extremism de dreapta" (I)

Expresia „extremism de dreapta", lansată și susținută la noi, din 1932—33, de presa unei lumi democratice intrate în panică, reprezintă unul dintre elementele încercării de derutare a atenției unui neam întreg față de esența și sensul fenomenului istoric al regăsirii românești.

Primită și întrebuințată cu multe surle și abuz, ea a suferit totuși, în ultimul timp, o eclipsare în presă, întrucât postulatul tactic — cândva numai minciuna — față de acțiunea revoluționară a mișcării naționale, s'a schimbat, adoptându-se acum ceeace lumea numește „conspirația tăcerii". Ceea ce, în treacăt fie zis, tot din minciună purcede: a minți prin a nu recunoaște, a nu recunoaște prin a ignora.

Deoarece termenul continuă însă să persiste, cu destulă vigoare încă — întreg, sau prin cele două părți ale sale — nu numai în vocabularul celor interesați ci și în confuzia unor oameni — poate în fond — bine intenționați, să-i cercetăm puțin cuprinsul și rostul.

Mai întâi cuprinsul; și apoi, deductiv, rostul.

* * *

Combinația de cuvinte „extremism de dreapta", considerată analitic, cuprinde două idei:

A) referința geometrică „de dreapta", expresie — ca întrebuințare — inițial autonomă și cronologic premergătoare;

B) ideia „extremism", calificativ — prin raportare —, al unor elemente *a)* politice-tactice (: violența), ori *b)* sufletești-ideologice (dacă pot fi numite astfel stările de suflet: Iubirea de Neam și Credința în Dumnezeu). „Extremism" a apărut întâi legat de „dreapta", apoi de „stânga" și în fine întrebuințat autonom (cu rostul probabil de a prilejui confuzii).

Privindu-le deci, sub raportul valorilor lor intrinsece, nu relative, — conținut propriu și permanent, nu atribuit și temporar — cele două idei se prezintă lipsite de miez nemijlocit. Termenii se precizează astfel ca fiind evident numai convenționali.

Avem deci deaface — lucrul trebue neapărat accentuat — nu cu o expresie vie și sintetică; deci cuprinzătoare; deci evocatoare. Ci numai cu una adaptată artificial, necuprinzătoare prin ea însăși; deci convențională. Convenția însă, spre a fi valabilă, trebuie să aibă permanență; iar permanența pentru convențional — care e relativ — presupune neapărat referință față de valori absolute. Aceasta pentrucă orice lucru convențional trăiește numai prin valorile de sine stătătoare — deci neconvenționale — care l-au prilejuit și la care e raportat; și e inexistent sau e farsă atunci când nu există aceste valori care să-i dea cuprins.

* *

Să cercetăm pe rând cele două expresii:

Caracterizarea „de dreapta" reprezintă la propriu, numai o indicare în spațiu prin raportare; înțeles ce nu interesează aci. In afară de acest înțeles, un al doilea pe care ea îl mai poate avea — și care e cel pe care îl cercetăm acum — nu poate fi decât convențional. In acest înțeles, termenul „de dreapta" nu cuprinde prin el însuși nimic; poate cuprinde însă prin convenția care i-a creiat și acceptat acest înțeles. Această convenție s'a enunțat de nenumărate ori. Astfel încât toată lumea este de acord că: „de dreapta înseamnă „reacționar". „Reacționar" este deci cuprinsul calificativului „de dreapta". Or, „reacționar" este tot ce se opune unei tendințe de înoire, indiferent dacă bună sau rea. „Reacționar" conține deci un principiu static: o atitudine — o stare —, nu o înoire — o devenire. Elementul absolut, — cuprinzător prin el însuși și care, în ultimă analiză, dă viață indirect calificativului „de dreapta" — este noțiunea „înoire". Numai prin raportare la acest „nou" — care are cuprins autonom — capătă conținut și „de dreapta". Inlănțuirea și ierarhizarea ideilor în acest caz se precizează analoagă celei a valorilor într'o anumită ramură a matematicei. Un element geometric este nedeterminat prin el singur; determinarea i-o dă ordonata; ordonata fiind legătura elementului cu sistemul de referință. In cazul expresiei examinate, „de dreapta" este elementul fără cuprins propriu; „reacționar" este ordonata; iar „înoire" punctul de referință, ca având conținut de sine stătător, întrucât este o noțiune ancorată

în timp și măsurabilă prin el. Numai prin „tendința de înoire" capătă „de dreapta" cuprins; cuprinsul singur valabil. Căci așa l-au înțeles înșiși cei ce au creiat și răspândit acest termen.

*

In lumina precizării cuprinsului lui, confruntând acum termenul „de dreapta" cu esența și sensul mișcării naționale căreia pe nedrept i-a fost atribuit — gratuit — ca numire, reținem trei lucruri esențiale:

1) Noțiunea „de dreapta" e convențională, deci *incoloră*. Atribuită mișcării naționale, ea reușește să-i umbrească și chiar să-i mascheze toate valențele. Ințelegerea neavertizată sau ușor de înșelat poate fi, prin ea, mințită sau rătăcită, asupra tuturor acestor valori; prin faptul că expresia „de dreapta", fiind lipsită de darul evocării, — pe care numirea „mișcarea națională" îl are din belșug — poate fi asociată oricăror afirmații inepte ca de pildă: „extremismul de dreapta este antinațional" ceeace ar însemna: mișcarea națională e antinațională (!)

2) Expresia „de dreapta" este *insuficientă*; redusă în conținut de idei, chiar dacă indirecte, împrumutate. Intrucât nu cuprinde decât noțiunea de reacțiune, de împotrivire, ea este strict limitată și neînsemnată din cauza inexistenții unor valori subordonate incluse. In felul acesta, „de dreapta" reușește să bagatelizeze verbal — sub raport cantitativ — amploarea reală a mișcării naționale.

3) In fine, faptul cel mai important. Expresia „de dreapta", după ce că are cuprins convențional, — deci neevident, căci împrumutat — și limitat, — deci insuficient —, mai are un cusur capital. *Nu este corespunzătoare realității* calitative a mișcării naționale, căreia i-a fost pe nedrept — din ignoranță sau rea voință — atribuită ca numire. Necorespunzătoare, întrucât mișcarea națională nu numai că nu este *numai* „reacțiune" — bineînțeles cu sensul clasic de anacronism —, dar în primul rând nu este câtuși de puțin „reacționară" în acest înțeles de refractară înoirilor — înoirilor nu erorilor: întrucât ea însăși este o mare înoire —; iar „dreapta" este *numai* reacțiune ca atare. „De dreapta" deci, poate fi, azi, partidul liberal; nici-odată însă, mișcarea națională. In treacăt, dacă se poate vorbi, totuși, de o reacțiune a mișcării naționale, aceea nu este o reacțiune în înțelesul din doctrina politică; ci numai în înțeles curent de „represalii".

*

Mișcarea națională, deci, nu poate fi numită „de dreapta". Intrucât a o numi astfel, înseamnă nu numai a-i atribui pe nedrept un rol pitic și accesoriu — reacțiunea — pe care nici nu-l are; *ci înseamnă a o limita numai la politic*, prin însuși faptul acestei numiri incorecte.

Or, mișcarea națională nu e numai o voință politică. Ea este (esența ei) un nou stil de viață — nu stil raționalist, ci trăire *în* și *prin* Națiune, *ecumenicitate națională* — al cărui central aport (rostul ei) este realizarea unui nou tip de om, *omul românesc* și a unui *„weltanschauung" românesc*.

Manifestarea mișcării naționale în politic este necesară, nu esențială. Categorii subordonate îi mai sunt deasemenea: cultura și civilizația românească pe care ea le germinează.

Mișcarea națională cuprinde astfel întregul neam românesc; în toate datele lui valabile și posibilitățile lui viitoare de existență autentică, în istorie, prin cultură și civilizație proprie.

Mișcarea națională nu poate fi considerată numai partid politic, căci este a o înjosi; și nicicum o infimă „reacțiune".

Acestea însă lumea democrației nu le poate pricepe; fiindcă ea nu are și suflet; ci numai rațiune; și nu judecă decât pe plan materialist; și *numai* cu orizont politic.

Căci încă odată: a-i atribui mișcării naționale numele „de dreapta", înseamnă o *inducere în eroare*; înseamnă a-i nega cuprinsul — esența —, atribuindu-i unul nevrednic (: reacțiune), și a-i denatura rostul — sensul —, insinuându-i unul imaginat în consecință (: anacronism).

* *

(Continuare în numărul viito)

Radu Costinescu

Glossă pentru omul rominesc

„Din fundul sufletului tău isbucnește glasul secular al neamului tău"

Lumea nouă rominească se va împlini în ziua venirii omului rominesc.

Nașterea sa e condiționată.

Cind în pragul nădejdilor vom recunoaște omul cu înfățișare luminată, apropiat de duhul pămintului, cu bucuria sufletului regăsit: atunci se va deschide drumul acestui neam, neam al răbdării și al nădejdii. Așa, uneori, la începutul veleatului, se ivește aceiași împărăție a naivului, apropiat de vrajă, nu îndepărtat: după ruptura cea mare.

Omul rominesc este o vestire, un hotar. El este chemat să înfățișeze un drum: revenirea la caracterul secular al neamului; și apoi, să aducă o sursă de vieață: simțul omului originar, omul dacic, prețuitor al sufletului nemuritor. (Aci, se întrevede piatra vieții romînești ce va să fie). Nimicitor al însușirilor copleșitoare, omul acesta caută o dăinuire firească: năzuește pentru realizarea unui cuprins istoric autentic, conturat de ethosul local. Astfel omul rominesc nu cuprinde, dar presupune realizarea sensului rominesc în lume. El este o punte a istoriei: o integrare. De aceea omul rominesc — care este rominesc fiindcă sintetizează suflul rominescului, (lipsit aproape astăzi) — *condiționează* cadrul lumei noastre viitoare; este un *hotar*, un început.

Incercările de renaștere rominească, dorită convulsionar astăzi, vor rămine zadarnice, dacă nu presupun omul nou, omul rominesc, care să le susțină cu crezul și vieața sa. Noi, cei tineri, nu putem avea un alt ideal și o altă misiune; dincolo de formule și teorii ni se cere să pregătim venirea omului rominesc: care aduce sentimentul etnic față de vieață și lume. *Problema omului rominesc este pentru noi problema de bază, care înainte de programe se cere înlesnită prin trăire, jertfind singe și suflet.*

Omul rominesc? Ce este omul rominesc?

Nu putem ști precis care este înfățișarea intimă a omului rominesc — fiindcă el *va fi* abia; nu este cuprins în datele de azi: va apare conturat abia miine, dintr'o răsturnare, înlesnită de necunoscuta orînduială a lui Dumnezeu. Omul acesta nu va fi însă desigur cu valențe contimporane; nici nu va cuprinde sentimentul contimporan față de vieață și lume. El va înfățișa, mai mult, ceeace vor zămisli vremile, prin voia celui de sus. Dar va fi și ceeace vom înlesni noi prin realizarea și creșterea noastră. Adică, *creație și trăire*: creație prin voia celui ce toate le face; trăire prin noi cei de azi, ca recunoscînd această voie creiatoare.

Omul rominesc va anunța o naștere. Dar nu numai atît. Va anunța și un apus: apusul omului singur și înginfat, omul care n'a crezut și n'a cunoscut taina neamului: omul contimporan, egoist, cosmopolit, ateu. Apariția sa va marca o *cale* spre ceeace a rămas nealterat în însușirile primare ale ființii romînești: *cuprinderea în echilibru religios și învingerea ab-*

stractizării şi a mecanizării. Nu va fi subjugat de anarhia interioară; va fi cu conştiinţa cadrului cosmic, pornind dela perspectiva imediată a vieţii, (reintors spre experienţa faptelor şi spre datele trăirii).

De aceea, omul romînesc va fi o inviforare a instinctului titanic de renaştere: o tragică îmbinare pentru cuprins sănătos, în cadru organic. El adastă vitalitatea ţărănească a romînului, crescut la munte şi la şes: păstor şi plugar. Nu doreşte realizarea în temporal — crede în nemurirea sufletului. Creşterea sa e mai mult pentru ceasul judecăţii din urmă.

Nicicînd nu-i veţi recunoaşte omului romînesc slăbiciunea voinţei şi a demnităţii: nu va şti să fie supus mlădierilor unduoase de trestie. Dintr'o bucată îi va fi cugetul — încrezător în demnitatea misiunii pămînteşti. Va şti să se integreze ierarhiei ce-l transcende: nicicînd apropiat conspiraţiei, disciplinat în nediscutat cadru social.

Presimţim, mai mult, aceste însuşiri cu cari se va prezenta omul romînesc; nu putem recunoaşte nici icoana vie nici nădejdea ultimă. Ceeace musteşte în noi ca tulburare din adânc, ne căznim a imprumuta imaginei acestui om nou. Prin curmezişul nostru recunoaştem svonurile ce-l anunţă.

* * *

Cel ce se va şti om romînesc nu va complica desigur geneza valorilor; nici nu va avea dimensiuni complexe. Ca o isbucnire de brazdă, va recunoaşte doar centre de orientare, care-i vor direcţiona faptele şi gîndirea.

Deasupra: cerul, credinţa într'o realitate care transcende omul şi care nu este a fi înţeleasă prin mintea sa.

La mijloc: neamul romînesc, forţa colectivă care împărtăşeşte sens şi semnificaţie reală.

Jos, la stînga: pămîntul strămoşesc, cu isvorul vieţii şi al traiului de toate zilele, împărtăşind prietenia şi lupta cu realitatea înconjurătoare.

Jos, la dreapta: casa, familia, cu bucuriile şi nădejdile reculegerii, cu mîngăerea părtaşului de vieaţă şi încrederea celui din leagăn.

Omul romînesc va fi, fără îndoială, de natură verticală: clădit pe suport religios. Va crede dintr'o nevoie lăuntrică, imediată. Nu vrea rătăcire în bătaia vîntului şi nici siguranţa stăpînirii sale în lume. Existenţa lui Dumnezeu şi mîntuirea omului prin Christos, cel ce a învins moartea, este pentru el realitatea imediată, ca suportul de recunoaştere a zilnicei aspiraţiuni de comuniune cu veşnicia. Omul romînesc va crede fiindcă axa sufletului său nu va putea încerca reazim, în lipsa tainei suprafireşti. A fi înseamnă a crede: a participa integral la isvorul vieţii supreme. Dumnezeu este realitatea unică: scop şi susţinere.

Posibilitatea omului romînesc de a fi nu este însă izolată; nu este cuprinsă în singularism şi desintegrare: este ecumenică. Prezenţa comunităţii naţionale recheamă vieaţa ierarhică a trăirii prin suflul neamului. A fi om romînesc înseamnă a fi fătruns de realitatea neamului tău: a fi dispus oricînd să mori pentru dăinuirea sa. Tu nu-ţi aparţii ţie; deasupra ta este naţia, este ideea şi prezenţa romînească. Inaintea omului stă naţia şi înaintea naţiei stă Dumnezeu.

De aceea, conştiinţa legăturii indisolubile cu naţia presupune acceptarea unei subordonări şi a unei discipline suprapersonale. Omul romînesc nu poate fi antirăzboinic şi nu poate înţelege o vieaţă fără mîndrie naţională. De aceea tot ce poate dori mai adînc omul romînesc este să asigure, cu vieaţa sa, libertatea şi independenţa politică a naţiei romîneşti. El se vrea curagios, bine aşezat trupeşte, sănătos, plin cu demnitatea cinstei, uneori mîndru şi intransigent: un om cu simţul realităţii şi cu conştiinţa datoriei. Din această cauză refuză sacrul egoism, compromisul, slugărnicia: se dăruşte unui idealism eroic.

Ca să afirme vigurozitatea rasei şi virtuţile ei cardinale, omul romînesc va căuta prietenia şi căldura pămîntului strămoşesc, apropierea de duhul ţarinei şi a colnicului. El se vrea ţăran, aplecat peste toiagul ciobănesc sau peste truda sapei şi a plugului, refuzînd tot ce vine din atmosfera îmbîcsită a oraşului cosmopolit. Vrea să rămînă în general om necărturar, dar nealterat, viu. Nu doreşte să cunoască vieaţa din cărţi şi nici să-şi formuleze un cosmos categorial. Vrea judecată directă, crescută pe o trăire sufletească reală — chinuită, revelatoare.

Lîngă vraja pămîntului stă cultul casei şi-al familiei, cu senitatea reculegerii, cu bucuria odihnei, cu plinătatea nesingurătăţii. Omul romînesc îşi cere vieaţa lîngă intimitatea acestei familii, alături de părtaşul vieţii sale şi de aceia cari îi continuă moştenirea. Familia este astfel o unitate indispensabilă care singură exprimă sentimentul plinătăţii, al genezei şi al creşterii.

* * *

Omul acesta romînesc ne înfăţişează singurul prag spre o lume romînească adevărată. In simbioza firii sale musteşte virtutea sensului romînesc în lume. El condiţionează renaşterea romînească ce se aşteaptă. Este singura posibilitate de a învinge prăpastia şi eroarea: de a asculta Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu este o nădejde, un dor, este o cerinţă, o hotărîre. Ne vom prăbuşi dacă nu se va ivi omul omulnesc care să prezinte firea, vieaţa, sbuciumul romînesc ca expresie a unui destin unic, ca o justificare a prezenţei romîneşti în lume. De aceea, omul acesta este oarecum predestinat. Il cerem fiindcă ni-l revelează cel din voia căruia existăm ca neam. Acolo, sus, s'a hotărît despre omul romînesc

Adevărat îl simţim în noi. Căci noi cei tineri din această cauză ne regăsim tulburaţi; din această cauză clocotul nostru e fără răgaz. Arderea noastră ne spune taina unei vieţi noi, dorurile ne răzbesc lumina desluşirii. Destinul omului romînesc ne arată că tineretul este o nădejde decisivă. Noi, sau suntem vestitorii omului romînesc sau nu suntem niciodată!

Inţeleasă astfel misiunea noastră a tinerilor, două sunt posibilităţile de înfăptuire:

întîi, de a ne strădui zi la zi, să ne însuşim virtuţile cardinale ale omului romînesc întrevăzut;

al douilea, de a transforma şi pregăti corpul nostru social pentru omul romînesc.

Astfel, ni se cere să fim sau să devenim:

oameni de acţiune, cari să afirme o voinţă neclintită şi un curaj fizic;

oameni morali, cari să fie stăpîniţi de simţul cinstei, al onoarei, de simţul răspunderii şi al curăţeniei;

oameni de experienţă, cu disciplină neînfricată a muncii, hotărîţi pentru eforturi, cu o anumită mîndrie şi independenţă;

oameni realişti, cu înţelegere faţă de cele ce se petrec în jurul nostru şi deci cu simţul prezenţei nealterate.

Scopul ultim să ne fie năzuinţa de a ne regăsi centrul de susţinere în Creştinism şi de a înlesni o lume romînească care să trăiască pe isvoarele sale autohtone.

Dumnezeu şi Naţia romînească!

Astfel ni se cere, pe de altă parte, deparazitarea corpului social romînesc:

lupta împotriva occidentalizării şi a mecanizării burgheze a vieţii noastre;

înlăturarea elementelor străine cari demoralizează şi continuă disoluţia omogenităţii şi vigurozităţii blocului etnic;

întoarcerea la isvorul ţărănesc şi la organizarea sătenească a vieţii.

In felul acesta, omul romînesc nu va întîrzia să se ivească. Şi nu va întîrzia să se împlinească nici lumea nouă romînească, atît de mult dorită şi întrevăzută. Se va regăsi un neam ce se caută zadarnic.

Dar încăodată: nimic nu se va face pentru renaşterea romînească dacă îndărăt nu stă omul care să o susţină cu crezul şi vieaţa sa. Căci aşa a rînduit Dumnezeu lumea: să nu fie nimic fără voia şi cuvîntul său şi nimic fără omul ce le întrupează.

10 I. 1935 **Tudor Blidariu**

Străin....

Mi-e fruntea rece ca o cruce..

Fierbinte dor mă duce
Spre satul meu cu ulițe de soare,
Cu țarini și hambare românești
Și cu mejdini de stăpânire rânduite,
Fierbinte dor mă duce
Spre cimitirul năpădit de spinii
Sub care odihnesc bătrânii,

Spre-o liturghie'n zi de sărbătoare,
Spre vremile de altădată...

Tată,
Eu sunt străin în țara mea...
Mă 'nbrățișez cu drumul și cu cerul,
Căci eu nu am stăpân
Cu minte și credință de rumân
Cum voi avut-ați odată
Pe Tudor Slugerul...

Tată, tată,
Uite cum moare
Credința și vrerea în noi...

In gol de altare
Latră cânii
Tată...
Pe noi,
Ne-aruncă în temniți stăpânii...

Azi,
In poenița sufletului stins
Durerile îmi strâng,
Povestea țării mele o ascult
Și plâng...

Ascult
Povestea unui neam prea bun
Ce-și stinge vrerile și moare,
Și căruia din neguri de cuvânt
I-au pregătit străinii un mormânt
In colțul unui veac lipsit de soare...

Constantin Goga

Cântec de prigoană

Pentru tinerețea mea...

In zorii vieții eșii în pridvor
S'adun tinerețea din cetini
Și'n spuză de stele topite în sbor
Să caut surâs de prieteni...

In zile de iarnă, prin lacrimi, văzui
Cum vremea izbește în stâncă
Și sufletul oastei cu trupul verzui
Cum luptă cu noaptea adâncă...

Un pumn de mălai îmi dete puterea
Legată puternic de glie,
Mălaiul, în veci, să-mi fie averea
Și hrană în lume să-mi fie...

Trecui prin viforniți și neguri adânci
Cu brațele prinse'n cătușe
Și-mi roaseră temniți cioplite în stânci
Grăirea strivită'n călușe...

Cu trup istovit și suflet în spumă
Prin noaptea pe lume căzută
Venii să găsesc privire de mumă
In vatră de casă tăcută...

Dar prispa bătrână trosni sub călcâiu...
Adâncă și grea prăbușire
In floarea vieții, sub pasul dintâiu,
Cu rănile strânse'n potire...

..In zile de iarnă s'aude în zori
Cum plânge o umbră căzută
La ușa vieții legate în sfori...
Blesteme, paragini, cucută..

Dionisie Cosma

Problema românilor de peste hotare

După realizarea întregirii teritoriale româneşti, au continuat să trăiască, în afară de graniţele ţării şi sub diferite dominaţiuni străine, un număr de circa 2.000.000 de Români.

Astfel: în Ucraina 800.000 de suflete, dintre care 500.000 numai dealungul Nistrului; 12.000 în Cehoslovacia; 50.000 în Ungaria; circa 450.000 în Jugoslavia (220.000 în regiunea Timoc-Moravia, 150.000 în Banatul jugoslav şi 80.000 în Macedonia sârbească); 100.000 în Albania (Câmpia Muzacheiei şi regiunea Conţei); peste 150.000 în Bulgaria (dintre cari 100.000 în regiunea Vidinului); 350.000 în Grecia (Macedonia, Tesalia, Epir), vreo 6.000 în Istria şi circa 100.000 în America.

Dintre fraţii noştri din Peninsula Balcanică, Macedo-Românii (sau Aromânii) au fost aceia cari — până în preajma războiului mondial — s'au bucurat de atenţia deosebită a guvernelor româneşti. Dată fiind situaţia şubredă a imperiului turcesc, căruia erau incorporaţi, ei puteau forma pentru România oricând o masă de manevră în conflictele ce s'ar fi ivit între Turci şi popoarele asuprite.

Astfel, sacrificiile băneşti ale Statului român, unite cu jertfele de sânge ale primilor Aromâni redeşteptaţi la viaţa naţională, au avut ca rezultat înfiinţarea de şcoli şi biserici româneşti în mare parte din comunele noastre din Macedonia.

Dacă adăogăm la cele de mai sus toleranţa relativă ce ajunsese s'o manifeste stăpânirea turcească faţă de Macedo-Români — despre care era sigură că nu vor formula niciodată revendicări teritoriale — vom înţelege de ce fiinţa lor etnică, sub dominaţiunea otomană, nu era periclitată.

Odată, însă, cu prăbuşirea „putredului" imperiu turcesc (după războiul balcanic) şi împărţirea Macedoniei între statele învingătoare, situaţia pentru Aromâni se schimbă fundamental.

Statele naţionale, între graniţele cărora s'au aflat (Grecia, Bulgaria, Serbia), în dorinţa de a grăbi unificarea lor etnică, au inaugurat din primul moment, faţă de elementul românesc, o politică sistematică şi perseverentă de desnaţionalizare. Cum instituţiile care ţineau trează conştiinţa naţională a Aromânilor erau şcoala şi biserica, ele au fost zăvorite fără întârziere.

Această măsură nu s'au sfiit s'o aplice nici „aliaţii" noştri Sârbi, — nici, în ultimul timp, timp, Albanezii, — (popor de başibujuci, cu statul lor parodie).

Intervenţia promptă şi energică a Statului român, în aceste condiţiuni, devenea imperioasă. Era în joc soarta unui număr de peste jumătate milion de Români — dintre cei mai destoinici, — şi prestigiul nostru de Stat de prim rang în concertul statelor balcanice.

Această intervenţie nu s'a produs. *Lipsa de instinct pentru propriul nostru destin, lipsa de virilă iniţiativă, care constitue caracteristica dominantă a politicii noastre externe actuale, — s'a manifestat implacabil şi în această direcţie.*

Nepăsarea criminală a guvernanţilor noştri, ne-a adus în situaţia ca, astăzi, chestiunea românească în Peninsula Balcanică să fie socotită ca şi lichidată. Cele vreo 25 de şcoli din Grecia şi Bulgaria, ce ne-au mai rămas, nu fac decât să prelungească agonia şi să redea străinilor, prin modul cum sunt conduse şi întreţinute, imaginea fidelă a unui Stat fără prestigiu şi fără demnitate.

Fără şcoli şi biserici şi lipsiţi de continuitate geografică şi de contact social cu patria-mumă, Aromânii sunt condamnaţi să fie asimilaţi de popoarele în mijlocul cărora se găsesc. Ei trebuesc, totuşi, să fie salvaţi cu orice preţ. O reclamă aceasta imperativul naţional.

*

Se ştie că poporul român s'a trezit, a doua zi după unire, în faţa unei probleme, de a cărei rezolvare este legată însăşi existenţa sa etnică. Este problema celor 5 milioane de minoritari, cari au ajuns să stăpânească — odată cu bogăţiile ţării — întreaga noastră viaţă economică. Cum puterea politică a unui stat este expresiunea directă a puterii sale economice, va trebui să înţelegem odată că atâta timp cât comerţul şi industria ţării noastre vor fi în mâinile străinilor, puterea politică reală şi în concordanţă cu interesele vitale ale românismului — nu ne va aparţine.

Dar mai este încă ceva: Domnul Profesor Mehedinţi a arătat în chiar numărul trecut al revistei acesteia că „de o sută şi mai bine de ani, elementul românesc este peste tot în regresiune la marginea ţării.

Am pierdut jumătate din Bucvina, mai mult de jumătate din vechiul Maramureş, am pierdut numai în secolul trecut o bună parte din câmpia Tisei; am pierdut jumătate din Banat, unde colonizarea străină a dislocat poporul autohton spre a face loc altora, s'a împânat Dobrogea cu străini.....".

La cele de mai sus, vom adăoga o altă pierdere dureroasă: aceea a regiunii ocupată de Secui, regiune care constitue inima pământului românesc.

Ni se cere, prin urmare, dacă nu vrem să scăpăm, într'o bună zi, din mâini frânele de conducere ale acestei ţări, să atingem, cât mai repede şi cu oricâte sacrificii materiale, aceste două obiective:

1) Să creem o clasă de mijloc românească, care să înlocuiască, treptat-treptat, pe minoritarii din comerţ, în frunte cu evreii, şi

2) Să recucerim regiunile înstrăinate dela marginea ţării, dându-le fizionomia etnică de odinioară.

Ei bine, *repatrierea* Românilor de peste hotare — şi, în primul rând, a Macedo-Românilor — şi colonizarea lor, reprezintă unul din mijloacele cele mai eficace pentru atingerea scopului dublu de mai sus.

Intreprinzători neîntrecuţi, energici, perseverenţi şi economi, Aromânii au fost principalii agenţi ai economiei burgheze în Balcani şi chiar în Austro-Ungaria, în secolul XVII şi XVIII. Acest rol l-au recunoscut toţi acei cari s'au ocupat de ei. E suficient să redăm aci numai câteva din aprecierile obiective ale învăţatului sârb Dr. Duşar Popovici, profesor la universitatea din Belgrad, care le-a consacrat o lucrare întreagă (*O Ţintarima*, tradusă de curând în româneşte de d. Constante): „Aromânii au fost oameni de o capacitate rară, aproape genială, nu numai în negoţ, dar şi în alte direcţiuni. După aptitudinile lor, ei pot fi puşi alături de acele vechi şi talentate popoare istorice cum sunt Grecii şi Armenii. Când se va analiza odată sângele oamenilor noştri mari, atunci se va vedea că un însemnat număr din ei, se coboară din aceşti oameni vrednici".

Integraţi în lumea satelor din regiunile noastre înstrăinate, ei vor forma, din prima generaţie, rezervorul pentru migraţiunile dela sate spre oraşe şi vor alcătui unul din factorii principali care vor realiza primenirea constituţiei etnice a acestor oraşe.

Dar, pe lângă neîntrecutele lor aptitudini comerciale, Macedo-Românii mai au o însuşire: aceea de a mărturisi faţă de România un cult fanatic, de a fi animaţi faţă de ea de o ardoare, pe care persecuţiile îndurate din partea asupritorilor au întărit-o, iar neglijenţele conducătorilor noştri faţă de ei n'au alterat-o. Ei vor aduce în această ţară o atitudine de nestrămutată intransigenţă morală — şi vor contribui la instaurarea unei noui mentalităţi, a unei concepţii eroice a vieţii şi a unei disperate religii a rasei — de care poporul român — devastat de demagogia politicianistă — are astăzi nevoie mai mult decât oricând.

Dar pentru rezolvarea problemei de care ne ocupăm aci, trebuesc străbătute mai multe etape.

In primul rând, e nevoie de susţinerea unei propagande intense, care să explice Românilor de peste hotare condiţiile în care se va face repatrierea. Exemplul dat de Kemal Atatürk în această privinţă, ne poate servi de lecţie. Pentru Românii din Grecia chestiunea este mai simplă. Schimbul de populaţie intervenit între Greci şi Turci — ca urmare a dezastrului suferit de armata greacă în 1922, pe podişurile Asiei Mici — a adus la deposedarea unui însemnat număr din fraţii noştri, din acest stat, de avutul lor, ceeace i-a constrâns să ceară guvernelor româneşti o oră mai devreme colonizarea lor în Cadrilater.

In al doilea rând, trebue să li se asigure gratuitatea mijloacelor de transport până la locul colonizării.

In al treilea rând — esenţialul — să li se acorde toate posibilităţile materiale, pentru a-şi putea înjgheba gospodăriile.

Astfel, celor ce vor fi colonizaţi în Maramureş şi Bucovina, să li se dea: teren de casă şi păşune, materialul necesar pentru construcţia casei, precum şi o sumă de bani, cel puţin 50.000 de lei de familie, cu care să-şi procure vite de muncă şi

unelte, şi să facă faţă primelor greutăţi. Cei ce vor fi colonizaţi în Câmpia Tisei, sudul Basarabiei şi Cadrilaterr (pe terenurile rămase disponibile), să primească, în loc de teren de păşune, pământ arabil.

Parte din ei, care se ocupă cu comerţul, vor trebui colonizaţi direct în oraşele înstrăinate din nordul Moldovei şi din provinciile desrobite. Sprijinul Statului va consta, pentru aceştia, dintr'un împrumut de cel puţin 200.000 de lei de fiecare cap de familie, acordat cu o dobândă minimă.

Pentru a le da putinţa unei cât mai grabnice consolidări materiale, coloniştii vor trebui scutiţi de plata oricărui fel de impozit, pe o perioadă de 5—10 ani dela stabilirea lor în ţară. In acelaşi scop, condiţiile în care Statul îşi va recupera sumele acordate cu împrumut şi contravaloarea terenurilor, vor fi cât mai uşor suportabile.

Ar însemna însă să ignorăm cu desăvârşire realităţile actuale româneşti, închipuindu-ne că opera de colonizare — amplă şi metodică — ar putea să fie înfăptuită de guvernele noastre democratice.

Exemplul, edificator în această privinţă, ni l-a dat partidul naţional-ţărănesc. In opoziţie, acest partid afirma necesitatea imperioasă a repatrierii Românilor de peste hotare. Odată ajuns la conducerea ţării, însă, s'a grăbit să suspende colonizarea Cadrilaterului, pentru a da satisfacţie alegătorilor bulgari cari, prin stabilirea Macedo-Românilor în această provincie, îşi vedeau spulberate — pentru totdeauna — speranţele lor de a o recuceri.

De altfel, faptul că aceste guverne n'au fost în măsură să consacre operii de colonizare, în timp de aproape un deceniu (1924—1933), decât suma de circa 300.000.000 lei, — în timp ce, pentru acelaşi scop, Grecia a cheltuit 5 miliarde lei, iar Bulgaria 3 miliarde şi jumătate — constitue încă o dovadă de importanţa, pe care regimul nostru democrat o acordă problemelor de ordin naţional.

Iată dece, soluţia problemei Românilor de peste hotare nu poate veni decât, numai prin biruinţa *Mişcării Naţionale* — mişcarea tineretului.

Octavian Chelefa

Cronica externă

Congresul dela Montreux

La Roma s'a fondat în ultimul timp un centru de iniţiativă pentru studiul problemelor fascismului şi pentru coordonarea prietenească a mişcărilor naţionaliste mondiale asemănătoare fascismului italian. Numele acestei înjghebări este „*Comitetele de acţiune pentru Universalitatea Romei*" având ca preşedinte pe deputatul italian generalul Coselschi, cunoscut şi în România în urma vizitei făcute la Bucureşti în toamna anului 1933. Aceste C. A. U. R. editează o serie întreagă de broşuri explicând principiile şi tehnica corporatismului italian, deasemenea editează revista „*Roma Universa*" *) destinată a informa şi a coordona mişcările similare (nu zic identice deoarece identitate nu poate exista) din diversele ţări.

*) Cei ce doresc a o abona s'o ceară dela Roma, Via Gregoriana 54, abonamentul fiind foarte mic (25 lire it. anual) şi revista apărând în 4 limbi străine.

Veacul de astăzi cere pretutindeni instituirea unui Stat nou, a unui spirit nou (a spus-o şi Suveranul în cuvântarea dela Anul-nou) care să ordoneze, să împrospăteze şi să stimuleze din nou forţele naţiunii printr'o aşezare nouă, sufletească şi tehnică, a vieţii de astăzi, în spirit de dreptate socială şi de înaltă ordine naţională şi morală. Primul semnal şi prima realizare în această direcţie le-a dat Roma mussoliniană. Ce este deci mai natural decât să privim la exemplul Romei, să învăţăm din experienţa ei de 13 ani, să ne acordăm interesele renaşterii noastre cu acţiunea aceasta a Romei, acţiune care îşi dovedeşte elementele de universalitate şi permanenţă prin faptul că toate ţările lumii, chiar şi ţările scandinave, au actualmente mişcări politice serioase, similare fascismului italian.

C. A. U. R. au organizat primul lor congres anual la Montreux (Elveţia) în zilele de 16 şi 17 Decembrie 1934, participând la acest congres

şefii mişcărilor din 16 State europene, între cari şi un delegat român, D-l Ion I. Moţa.

Discuţiunile au precizat criza sistemului vechi al Statului turnat după tiparele învechite şi perimate ale gândirii politice a revoluţiei franceze. Era surprinzător să asculţi critica pe care o făceau acestui sistem chiar şi delegaţii unor ţări în cari ne închipuiam că viciile sistemului vechiu, democratic, sunt necunoscute: Suedezii, Norvegienii, Olandezii, Elveţienii, descriind situaţia din ţările lor, făceau un tablou aproape identic cu stările dela noi: demagogia e inseparabilă de democraţie; divorţul dintre interesele generale ale ţării şi interesele de partid; parvenirea la locurile de conducere a elementelor dubioase şi incorecte; complicitate cu trusturile şi finanţa capitalismului de speculă; francmasoneria atotputernică în cercurile conducătoare; problema jidovească din ce în ce mai gravă; cultura creştină lovită în rădăcinile ei; burghezia capitalistă deschizând drumurile internaţionalismului socialist, totul în profitul marei finanţe.

S'au stabilit elementele cari pot constitui un teren comun de înţelegere, de întâlnire şi colaborare a diverselor mişcări fasciste, sau asemănătoare fascismului, stabilindu-se că în cadrul acestei acţiuni a C. A. U. R. nu se urmăresc scopuri politice particulare vre-unui Stat, ci numai ceeace este universal şi comun tuturor. Diversele State îşi păstrează poziţiile pe cari le vor, în problemele lor particulare, vidându-şi conflictele aşa cum vor găsi de bine, apărându-şi interesele în cadrul pe care ele singure şi-l vor determina. Ceeace nu înseamnează însă că, pe deasupra acestor particularităţi şi chiar conflicte, nu poate avea loc o comunitate de acţiune pe terenul problemelor comune şi universale, la rezolvirea cărora suntem cu toţii egal şi la fel interesaţi. E vorba deci de o colaborare *limitată* la interesele universale ale noii lumi care se naşte azi pretutindeni. Conflictele cari rămân între diversele State nu vor face obiectul de examinare sau de influenţă, pentru o parte sau alta, din partea C. A. U. R. *), deşi este incontestabil că într'o nouă lume, fascistă, deci mai dreaptă, lipsită de elementele de provocaţiune şi uneltire ale ocultei financiare şi masonico-judaice de astăzi, înţelegerea Statelor fasciste asupra diferendelor dintre ele va fi mai uşoară decât astăzi.

Pe lângă precizarea, în diverse moţiuni, a acestor principii şi cadre ale colaborării mondiale fasciste în viitor, Congresul dela Montreux prezintă o deosebită importanţă prin stabilirea poziţiei fascismului faţă de problema jidovească. Această luare de atitudine se datoreşte intervenţiunii delegatului român, întrucât problema jidovească nu figura în ordinea de zi a congresului. In urma discuţiunilor ample deschise de cuvântarea delegatului român, s'a votat cu unanimitate moţiunea următoare pe care, dat fiind faptul că problema jidovească era încă insuficient cunoscută de către unii delegaţi, iar acum s'a abordat pentru prima dată examinarea ei de către fascismul italian, o putem considera ca un strălucit succes şi un bun început spre a se ajunge în curând la o formulare şi mai completă şi la o desăvârşită soluţionare a acestei probleme:

„*Congresul, considerând că fiecare Stat, în virtutea principiului suveranităţii naţionale, e singur competent să decidă pe teritorial său asupra atitudinei pe care o va lua faţă de cetăţeni, grupări, rase şi religiuni stabilite înlăuntrul său, — ţinând seamă de prescripţiunile legilor naturale şi ale regulelor morale, — declară că problema jidovească nu trebue concepută ca o campanie de ură universală contra Jidanilor;*

„*dar, cu toate acestea, considerând că în numeroase ţări, anumite grupuri de Jidani exercită pe faţă sau în mod ocult o influenţă dăunătoare intereselor materiale şi morale ale Patriei, şi constitue un fel de Stat în Stat, profitând de toate drepturile, dar refuzând să se conformeze la orice datorii, lucrând totodată la distrugerea civilizaţiei creştine, — Congresul denunţă acţiunea nefastă a acestor elemente şi se angajează a o combate*".

După cum se vede, Congresul a înţeles să dărâme concepţia „protecţiunii" internaţionale a minorităţilor, declarând că fiecare Stat e stăpân să ia, faţă de minorităţi, atitudinea pe care o crede de cuviinţă şi pe care i-o dictează dreptul

*) Drept consecinţa a acestor principii, delegatul român a exprimat dorinţa ca la activitatea viitoare a C. A. U. R. să participe şi reprezentanţii naţionalismului din Germania, cari deocamdată au fost absenţi; dorinţa aceasta a fost luată în considerare şi trecută într'o ordine de zi.

natural şi regulele moralei, iar nu atitudinea pe care i-ar impune-o străinătatea mai mult sau mai puţin genevezâ. Şi, cu singura rezervă de a nu dori să se considere acţiunea sa antisemită ca o campanie de ură, Congresul constată că poporul jidovesc constitue în multe ţări un adevărat Stat în Stat, distrugător al civilizaţiei creştine, acaparator al tuturor drepturilor şi avuţiilor dar dispreţuitor al oricăror obligaţii şi regule de dreptate, şi, constatând aceasta, Congresul denunţă lumii intregi această „acţiune nefastă" jidovească şi, angajându-se s'o combată, desigur se angajează s'o infrângă deoarece fascismul ese biruitor din toate luptele. Aşadar lupta fascistă mondială contra jidovimii s'a declarat şi a pornit. Aparenta lipsă de atitudine de până acum a fascismului faţă de problema jidovească nu mai are de ce să bucure pe Jidani nici de ce să îndemne pe unii antisemiţi de rea credinţă şi lipsiţi de bun simţ, să insulte un Congres fascist care a dat asemenea rezultate dela primul pas de activitate comună.

Francmasoneria a fost deasemenea cu deplină unitate de vederi şi cu un extraordinar elan înfierată de către Congres care a cerut şi va lupta pentru totala ei distrugere. Colonelul Fonjallaz, şeful fasciştilor elveţieni, a fost mult ovaţionat şi felicitat pentru recenta sa victorie strălucită contra francmasoneriei: se ştie că Fonjallaz a pornit o acţiune pentru imediata desfiinţare a masoneriei în Elveţia pe cale de referendum. Conform Constituţiei elveţiene o petiţie semnată de 50.000 alegători trebue supusă referendum-ului (plebiscitului) iar dacă obţine majoritate de voturi ea devine lege fără a mai trece prin Parlament. Cu toate enormele presiuni făcute de către autorităţile elveţiene, Fonjallaz a isbutit să semneze proectul de lege pentru desfiinţarea masoneriei de către mai mult de 50.000 cetăţeni, iar referendum-ul care se va face în curând e aproape sigur că va extirpa francmasoneria din ţara care adăposteşte astăzi Liga Naţiunilor.

Ţinem să relevăm în mod deosebit strălucita prezentare în Congres a delegaţiei italiene în frunte cu Preşedintele C.A.U.R., generalul Coselschi şi având ca membri de seamă pe D. senator Bortolotto, pe D. deputat Baron Basile şi D. general Mario Sani. Discursurile magistrale ale D-lui Coselschi la deschiderea şi închiderea Congresului cât şi în timpul desbaterilor au fixat în mod strălucit sinteza de gândire fascistă, ştiind totdeauna să prezinte admirabile formule de raliere a tuturor asupra oricăror chestiuni dificile, şi excelând prin acel cald entuziasm şi elan tineresc specific italian şi fascist. Deasemenea discursurile D-lor Bortolotto şi Baron Basile au constituit înălţătoare momente în timpul Congresului. In deosebi trebue să înregistrăm admirabila impresiune pe care a lăsat-o în rândul congresiştilor atitudinea loială şi frăţească a Italienilor în chestiunea jidovească. Deşi, mai ales astăzi, această chestiune nu se pune aproape deloc pentru Italia fascistă, fiind ca şi inexistentă, totuşi cu o înaltă înţelegere a solidarităţii fasciste, delegaţia italiană s'a asociat cu toată hotărârea la înfierarea acelui „Stat în Stat" jidovesc care nenoroceşte alte ţări. Această atitudine a delegaţiei italiene ca şi a întregului Congres a produs un entuziasm de nedescris în România care va păstra Italiei pentru gestul ei nu numai vechea prietenie românească dar şi toată gratitudinea.

Congresul s'a încheiat după votarea moţiunilor şi strălucitul discurs de închidere al D-lui Coselschi, cu votarea unei telegrame către Mussolini, prin care Congresul exprimă toate sentimentele de admiraţie şi ataşament pe care le datorează celui care a deschis lumii o nouă eră de viaţă mai bună şi mai dreaptă.

Regretăm că anumite piedici ne opresc de a relata aici semnificativul incident care s'a produs între Congres şi un mare personagiu al actualei politici europene. E destul dacă, deocamdată, se va şti că, intrând în conflict cu Congresul pe chestiunea unei ofense aduse delegatului român, acest mare personagiu a venit chiar la banchetul de închidere spre a prezenta Congresului scuze, iar când delegatul român, toastând, a slăvit memoria zecilor de luptători naţionalişti români ucişi în ultimii ani, cât şi pe morţii celorlalte mişcări fasciste, acest proaspăt prieten al fascismului s'a ridicat în picioare împreună cu congresiştii spre a păstra o clipă de reculegere în faţa sângelui nevinovat şi curat al eroilor noştri.

Reporter

Viaţa studenţească

Sărbătorirea zilei de 10 Decembrie în ţară

10 Decembrie 1922 s'a inscris în istorie ca răsăritul epocei, pe care o parcurgem.

După război, trăiam un moment crucial.

Se punea cu înfrigurare problema organizării statului modern şi a raporturilor sale cu minorităţile conlocuitoare.

Din acest punct de vedere, problema populaţiei judaice prezenta un caracter de excepţională gravitate şi care, din nenorocire, se menţine actual. Invazia elementului jidovesc in Universitate — mediul, prin excelenţă, unde se formează conducătorii de mâine ai vieţii naţionale şi culturale — luase proporţii îngrijorătoare. Era în joc, ca şi astăzi, însăşi existenţa noastră ca naţie.

Clasa conducătoare a vremii, în faţa acestui complex de probleme hotărâtoare pe plan istoric, dacă nu se dovedea, întotdeauna, absentă dela comandamentele naţionale, totuşi se mărturisea neînţelegătoare.

Lipsa de comprehensiune faţă de problematica vremii era firească. După cum, pe planul analizei fenomenologiei sociale, firească a fost reacţiunea studenţească.

Se punea doar problema statului în care această studenţime avea să trăiască şi pe care trebuia să-l conducă.

La 10 Decembrie 1922 s'a afirmat dreptul de întâietate românească pe pământ românesc.

Cultură şi civilizaţie românească, întoarcere şi întărire în Hristos, stat monarhic — ocrotitor al creaţiei, energiei şi muncii româneşti — iată, fără pretenţie de formulare definitivă, finalitatea lui 10 Decembrie 1922.

Un an mai târziu, în Congresul restrâns dela Iaşi, 10 Decembrie a fost consacrat ca sărbătoare anuală a studenţimii române creştine.

Credincioasă hotărârii înaintaşilor ei şi conştientă de necesitatea dezideratelor lui 10 Decembrie, studenţimea a sărbătorit în fiecare an această zi.

Iar societatea românească a simţit treptat valabilitatea ideologiei studenţeşti, încât astăzi 10 Decembrie are de partea sa o însemnată adeziune publică.

Nu trebue să uluiască, deci, faptul că în anul 1934, în deosebi, la Bucureşti, 10 Decembrie a fost sărbătorit cu un elan impunător şi într'un cadru mult lărgit, faţă de anii precedenţi.

La tedeumul oficiat la Biserica „Sf. Anton" de către Păr. Georgescu-Edineţi, au luat parte peste 5000 de studenţi.

Din partea C.S.B. — după cuvântul duhovnicului studenţimii — a vorbit D-l Preşedinte Gheorghe Furdui.

Dela biserică, studenţii încolonaţi, disciplinaţi şi cântând melodii naţionaliste, au mers la mormântul Eroului Naţional, unde au depus o coroană. D-l Traian Cotigă, Preşedintele U.N.S.C.R., în câteva cuvinte a exprimat legământul studenţimii creştine din întreaga ţară, următor căruia la fel eroului creştin al românismului, studenţimea va şti să facă orice sacrificii pentru România de mâine.

După masă, în sala Gib, a avut loc o impunătoare şedinţă festivă.

D-l Ion Antoniu vice-preşedintele C.S.B., într'un raport documentat, a făcut istoricul mişcărilor studenţeşti.

D-l Traian Cotigă, în cuvinte însufleţite, face apel la solidaritatea studenţimii, pentru ca steagul dela 10 Decembrie 1922 să fie cât mai repede biruitor.

D-l Furdui, Preşedintele C. S. B., în încheere, a fixat sensul religios-creştin al mişcărilor studenţeşti.

La sfârşit s'a rostit într'o însufleţire unanimă, o moţiune cuprinzând toate dezideratele, din ceasul de faţă, al mişcării naţionale.

In toate Centrele universitare, este demn de subliniat, că 10 Decembrie a fost sărbătorit, cu acelaş elan hotărît, cu aceeaş dorinţă vie de luptă, ca şi la Bucureşti.

Ni-i străfulgerat scrisul, acum la sfârşit, de viziunea de lumină a nu prea depărtatei zile de 10 Decembrie, când vom sărbători cu adevărat, biruinţa naţionalismului românesc.

Anton Zaharia

Semnificaţia alegerilor dela Litere

In ziua de 13 Dec. 1934 la Facultatea de Litere şi Filosofie s'a ales cu 497 de voturi, noul comitet in frunte cu camaradul Constanţin Guţulescu.

Pregătirea acestor alegeri a durat o lună încheiată. O lună de agitaţie. O lună de incordare. O lună de luptă. Totuşi lista Guţulescu, categoric naţionalistă prin structura ei, deşi tot timpul sabotată, a învins. Şi a învins cu o majoritate zdrobitoare. Cu o forţă morală, care a intimidat pe adversari.

Lupta a fost grea şi semnificativă, pentrucă se urmărea prin lista susţinută de oficialităţi, desmembrarea Societăţii din C. S. B. Şi mai este semnificativă, pentrucă este prima afirmare puternică a mişcării naţionale, într'o Facultate care trecea drept haotică şi nepăsătoare. Listele de mijloc impinse din spate de toţi factorii interesaţi, au fost infrânte. Rezultatul a fost primit în sala de marmură a Facultăţii, cu un delir de urale şi cântece legionare. Comitetul de primenire, de afirmare morală şi naţională a trecut la muncă. Până acum a obţinut prin bunăvoinţa D-lui Prof. Nicolae Iorga un sediu în sânul Facultăţii şi unul in afară, la Liga Culturală. S'au mai obţinut: sesiune de licenţă în Ianuarie şi Seminar pedagogic în ultimul an de studiu.

Comitetul nou ales a şi început deci, să-şi dovedească hărnicia, prin realizări efective.

Ii urăm: spor la muncă.

Şi avem credinţa că, prin muncă nestrămutată, zi cu zi, ceas cu ceas, se va ajunge — în scurt timp — ca la Facultatea de Litere şi Filosofie din Bucureşti, să nu mai existe nici un singur element, neintegrat Mişcării Naţionale — mişcarea creiatoare a României de mâine.

Manea Ionescu

Studenţii în Drept au declarat grevă

Din partea autorităţilor competente, s'a obţinut un răspuns defavorabil în privinţa legii avocaţilor.

Studenţii în Drept din Bucureşti, au hotărît, in consecinţă — în unanimitate — declararea grevei pe timp nelimitat.

Greva a inceput în dimineaţa zilei de Luni 14 Ianuarie.

Guvernul a găsit de cuviinţă să recurgă la armată.

Numeroase patrule de jandarmi au fost aduse.

Grupuri de studenţi grevişti au blocat intrările.

Până la ora când încheiem paginaţia nu s'a semnalat nici un incident.

Administrative şi redacţionale:

„Cuvântul Studenţesc" mulţumeşte camarazilor *Eugen Theodorescu* din Constanţa şi *Smărăndescu* dela Politechnică, pentru sprijinul dat, prin strângerea de abonamente în valoare de 4.000 lei.

*

Rugăm insistent pe toţi *domnii abonaţi, să ne trimită cât mai urgent banii* pentru abonamente, pe adresa de mai jos a *administratorului.*

Facem această rugăminte, intrucât — deşi scăpăm din rigorile cenzurei şi guvernului — suntem ameninţaţi totuşi să nu mai putem apare din cauza — ridicolă — a lipsei de bani.

*

Amintim pe această cale, tuturor *domnilor depozitari şi revânzători* — din Bucureşti sau din provincie — că, din costul de 4 lei al fiecărui exemplar vândut, nouă ne datorează numai 3 (trei) lei, restul de 1 leu la exemplar, fiind câştigul cuvenit revânzătorului.

Rugăm totdeodată: *urgentarea trimiterii banilor,* expedierea făcându-se pe numele şi adresa *administratorului.*

*

Cuvântul Studenţesc" publicaţie U. N. S. C. R. are următoarea conducere:

Administrator: Vasile I. Buhai,

Redactor: Virgil Marius Georgescu.

Rugăm deci:

1) *Corespondenţa redacţională* să se trimită pe numele: Virgil Marius Georgescu, Bulevardul Schitul Măgureanu 53, Bucureşti I.

2) *Cererile de abonamente* sau de exemplare *şi banii pentru abonamente sau numere vândute,* să se trimită pe numele: *Vasile I. Buhai,* (pentru „Cuvântul Studenţesc") *Str. Fonteriei Nr. 16, Bucureşti VI.*

NOTĂ: In acest număr ne-a fost cenzurată în intregime „Balada celor trei haiduci" de Radu Gyr (pag. 8 şi 9).

BUCUREŞTI
TIPOGRAFIA I. N. COPUZEANU
STRADA ISVOR Nr. 97
TELEFON 3.45.94

PREŢUL 4 LEI